

КОНКУРС ЗА ИЗБОР НАЈБОЉИХ СТУДЕНТСКИХ РАДОВА О ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ

Министарство за европске интеграције Владе Републике Србије (у даљем тексту Министарство) расписује наградни конкурс за избор најбољих индивидуалних студентских радова о европској интеграцији и процесу приступања наше земље Европској унији.

Институције које се баве образовањем, посебно високим, имају значајну улогу у изградњи демократског грађанског друштва у Србији и доприносе утемељеном ширењу европских идеја и вредности, што потврђује *Меморандум о сарадњи* који је 2006. године потписан са универзитетима у Београду, Крагујевцу, Нишу и Новом Саду. Важност ове активности наглашена је и *Стратегијом комуникације о приступању Републике Србије Европској унији*. Институције Републике Србије укључене у процес европске интеграције предузимају континуиране мере и активности правовременог и објективног информисања јавности о неопходним реформама које процес преговора о чланству у ЕУ подразумева. Академска заједница кључни је партнер Влади у информисању и комуникацији о приступању Србије ЕУ, пре свега због потенцијала да подстакне аргументоване јавне расправе о темама у вези са ЕУ и процесом приступања Републике Србије Европској унији.

Посебан значај у процесу интегрисања у Европску унију има партнерство са младим академским грађанима. Њихово креативно деловање у данашњим околностима потребно је да би се покренула важна питања и усвојила најбоља решења, која на темељу заједничких европских вредности, трајно доприносе одрживом напретку Републике Србије. Стицање увида у размишљања садашње генерације младих, важан су део тих напора, због чега је и циљ овог наградног конкурса да непосредно укључи младе академске грађане у отворену аргументовану дебату о битним аспектима приступног процеса и чланства Републике Србије у Европској унији. Саобразно том циљу, радови би требало да одговоре на једно од пет предложених проблемских питања:

1. *Шта после 70 година од Шуманове декларације, 30 година од Париске повеље за нову Европу и 20 година од Миленијумске декларације Уједињених нација значи солидарност у Европској унији и за Европску унију?*

Глобално преиспитивање вредности и праксе идеје солидарности у Европској унији и солидарности саме Европске уније наглашено је у савременим околностима. Овогодишње значајне европске историјске годишњице и све већи изазови са којима се ЕУ суочава, међу којима је и пандемија КОВИД-19, идеју солидарности ЕУ ставили су на тест.

Декларација о предлогу повезивања Француске и Немачке уређењем заједничког управљања производњом угља и челика, отвореним за укључивање и других европских држава, коју је 9. маја 1950. године представио јавности тадашњи француски министар спољних послова Роберт Шуман, реалистично је предвидела да ће једино „конкретним постигнућима која стварају *de facto* солидарност бити створена уједињена Европа - „нити одједном, нити према јединственом плану“. Већ следеће године, Шуманова полазна замисао о отклањању историјски погубног француско-немачког ривалитета, функционалним интегрисањем европских држава које би учинило да рат буде „не само незамислив, него материјално немогућ“, почела је да се отелотворује.

Министри шест држава потписница *Уговора о успостављању Европске заједнице за угаљ и челик*, потврдили су 18. априла 1951. године у *Заједничкој декларацији* да се „уједињена Европа једино може остварити конкретним мерама стварања *de facto* солидарности од самог почетка, грађењем заједничких темеља за њен економски развој. Због тога *солидарност* представља извор европске интеграције - „сржну вредност њене ДНК“, снажни вредносни „мотор интегрисања“.

Солидарност, која је резултат сарадње и удруженог деловања држава чланица, утемељујућа је вредност европске интеграције и целокупног европског континента. Отпорност јединствене Европе на све изазове – слободне и без подела - заснива се на солидарности као обавезујућој пракси и према осталим земљама у незавидним околностима.

То изричито потврђује *Париска повеља за нову Европу*, усвојена и потписана 21. новембра 1990. године у Паризу, на ванредном самиту Конференције о безбедности и сарадњи у Европи, којим је званично проглашено окончање Хладног рада у Европи и почетак „нове ере демократије, мира и јединства“.

Солидарност је уврштена и међу шест темељних вредности нових међународних односа у 21. веку. Утврђене су у резолуцији *Миленијумска декларација Уједињених нација*, коју је Генерална скупштина усвојила на завршетку Миленијумског самита Уједињених нација, одржаном 2000. године у Њујорку.

Како је ове, 2020. године, пандемија КОВИД-19, погађала сваку ћелију ткива глобалних односа, тако је у први план избила провера солидарности и њеног

практичног деловања. На оваквој провери нашле су се и солидарност у Европској унији, односно солидарност саме Европске уније. Ова многострука преиспитивања отворила су и могућности обнављања идејне, вредносне, нормативне и политичке трансформативне снаге солидарности на којој се европско интегрисање заснива и чије је она идентитетско везиво.

Да ли две врсте солидарности – она у Европској унији и саме Европске уније - данас постоје? Какав је садашњи потенцијал солидарности у Европској унији, а какав потенцијал има солидарност Европске уније? Који су изазови пред Европском унијом када је реч о солидарности у пракси? Зашто се и чиме афирмише, а због чега се и како оповргава солидарност Европске уније са Србијом у борби за очување живота и јавног здравља наших грађана током пандемије? Које су стратегије и мере за солидарност на делу у самој ЕУ, а које за солидарност ЕУ са другима у периоду опоравка од социо-економских последица пандемије КОВИД-19? Може ли, зашто и како оживљена идеја и вредност солидарности бити подстицај проширењу Европске уније на Западни Балкан?

Наведена питања чине неке од могућих упоришних тачака у раду којим би се настојало да одговори на ову тему.

2. *Зашто Европска унија подржава постизање одрживог развоја Србије и може ли Европски зелени договор за Западни Балкан убрзати наше достизање циљева одрживог развоја до 2030. године?*

Европска унија, вођена циљевима обезбеђивања трајног мира, отклањања структурних узрока насиља, здравља планете и постојаног напретка, опредељени је поборник одрживог развоја на глобалном плану и предводник у креирању међународних мултилатералних споразума таквог усмерења.

Залагање ЕУ да се уобличи нова глобална развојна агенда, после готово три године усаглашавања, материјализована је резолуцијом *Преобразимо наш свет: Агенда 2030 за одрживи развој*, која је једногласно усвојена 25. септембра 2015. године на Генералној скупштини Уједињених нација. Почевши од 1. јануара 2016. године, када је овај документ ступио на снагу, Европска унија показала је чврсту решеност да буде првак у остваривању одрживог развоја до 2030. године доследним достизањем 17 циљева одрживог развоја које је *Агенда 2030 за одрживи развој* утврдила, привржена начелу „Да нико не буде изостављен“.

У складу с тим и активности тадашњег сазива Европске комисије одвијале су се на два нивоа.

Први ниво, нужан за остваривање циљева одрживог развоја утврђених *Агендом 2030*, подразумевао је доношење кључног стратешког документа којим су постављени даљи правци развоја Уније - *Европа 2020: Стратегија за паметни, одрживи и укључиви раст*, као и пратећих стратешких и планских докумената ЕУ.

Други ниво, подразумевао је активности које обухватају стратешко позиционирање Европске уније за достизање циљева одрживог развоја после 2020. године.

Уписивање циљева одрживог развоја у стратешке и планске документе ЕУ и њене политике и праксе, није заобишло ни политику проширења Уније. Када је реч о политици проширења, веома је битна решеност ЕУ да и своје партнере са Западног Балкана укључи у примену циљева и одредби *Агенде 2030*. То је условило модификовање Унијиних индикативних стратешких докумената за сваког њеног западнобалканског партнера, као и за више земаља корисника. На тај начин усмерава се и коришћење фондова Европске уније - ЕУ инструмента претприступне помоћи (ИПА) - да додатно допринесу остваривању *Агенде 2030*.

Нови састав Комисије одлучно је покренуо убрзавање остваривања одрживог развоја у раздобљу од 2019. до 2024. године. Настављајући рад претходног састава, који је документом *Ка одрживој Европи до 2030* обезбедио темеље будућим достигнућима у овој области, Комисија којом председава Урсула фон дер Лајен подухватила се вођења транзиције ка правичној и свеобухватној, климатски неутралној, дигиталној Европи.

Комисија се 2019. године определила да зелене и дигиталне трансформације спроводи у складу са *Агендом 2030*, постављањем њених циљева одрживог развоја у средиште политика у свим секторима, као и у своје унутарње и спољно деловање. Најбитнији, први стратешки приоритет политичког деловања према *Агенди 2030* за очување планете и здравља људи, Комисија је преточила у амбицију да ЕУ постане пионир потпуне климатске неутралности до 2050. године, надилазећи обавезе *Париског споразума*. Саобразно томе, сачинила је **Европски зелени договор**, као нову стратегију раста којом ће се постизање климатске неутралност до 2050. године остваривати обавезним прилагођавањем том циљу свих места и заједница, сваке државе чланице.

Једну осу основе одговора на ово проблемско питање пружа Индикативни стратешки документ за Србију за период од 2014. до 2020. године, модификован

10. августа 2018. године. Њиме се ЕУ инструмент претприступне помоћи за период од 2014. до 2020. године (ИПА II) усмерава на додатну примену Агенде 2030 у Србији: „посебно у испуњавању обећања 'да нико не буде изостављен', примењеног начела приступа заснованог на правима (1) законитости, универзалности и недељивости људских права, (2) учешћу, (3) недискриминацији, (4) одговорности, и (5) транспарентности у сваком кораку програмирања, имплементације, мониторинга и евалуације његове подршке”.

Подршка ЕУ остваривању одрживог развоја Србије, преузимањем правних тековина ЕУ, убрзава достизање циљева одрживог развоја у Србији.

Друга оса основе одговора треба да узме у обзир да, иако је пандемија КОВИД-19 проузроковала одређена кашњења у програму рада Комисије у вези са спровођењем активности из Европског зеленог договора, укључујући и одлагање израде Европског зеленог договора за Западни Балкан до јесени, ниједну амбицију за одрживи развој исказану у шест стратешки приоритетних политичких праваца деловања, Комисије није снизила. Остајући доследна свакој од њих, ради достизања свих циљева одрживог развоја Агенде 2030, Комисија их је обухватила главним планом за пост-КОВИД-19 опорављање, предложеним 27. маја 2020. године, за који би се „уграђен у моћан, модеран и реструктуриран буџет“, створио нови инструмент „Следећа генерација ЕУ“.

3. Способност ЕУ да одговори на изненадне глобалне кризе и ризике изазване епидемијама и природним катастрофама: да ли, како и колико процес европске интеграције доприноси Србији у савладавању пандемије КОВИД-19 и опоравку од ње?

Приправност друштва на претње несрећа великих размера, од природних до људски изазваних, подразумева да постоје системски одговори на ове ризике, на глобалном нивоу. Једино на тај начин могуће је спречити да се различити „тврдоглави проблеми“ или „проблеми без пасоша“ извргну у озбиљне несреће, избегну и смање људски губици, сачува здравље људи, минимализују материјалне и нематеријалне штете и обезбеди брзо враћање у „нормалност“.

Појаве као што су климатске промене, вулканске ерупције и земљотреси, изумирање врста, ратови, епидемије, масовне миграције, али и финансијске кризе покрећу мноштво ризика за које свака политичка заједница, појединачно и колективно, треба да буде припремљена. Потребно је развити и одржати механизме

за одговор на критичне изазове и несреће, као и за отклањање њихових социоекономских и последица по животну средину.

Оквиром Уједињених нација из Сендаја за смањивање ризика од несрећа у раздобљу 2015 – 2030, постављен је глобални основ уређења приправног и примереног системског одговора на катастрофе, као и оспособљавања људи, система, критичних инфраструктура и виталних служби за брзи опоравак након несрећа.

Посебно је битно да катастрофе не буду изговор за заобилажење демократских процедура управљања, суспендовање и кршење људских права или запостављања заштите најрањивијих друштвених група и појединаца. Свака глобална криза и катастрофа била је нова лекција о системским пропустима и институционалним слабостима које су додатно отежавале процес решавања тих криза.

Пандемија КОВИД-19 донела је поуке о томе да је неопходно системски унапредити функционисање институција и кључних сектора за одговоре на ризике од криза и несрећа, како би се повећала отпорност целокупног друштва и изградили капацитети за његов бржи опоравак.

Шта се у Србији оцењује као способност Европске уније да одговори на изненадне глобалне кризе и ризике људски изазваних и природних катастрофа, а шта као њена слабост и зашто? На шта се у Србији мисли када се афирмише, а на шта када се оповргава допринос процеса европске интеграције и Европске уније Србији у заустављању ширења КОВИД-19 и борби за очување живота и јавног здравља наших грађана? Како се и на основу чега код нас вреднује, односно не вреднује процес европске интеграције и европске солидарности у кризи изазваној избијањем КОВИД-19? Колико је укљученост Србије у механизме Европске уније током кризе изазване пандемијом, посебно у Механизам цивилне заштите, уз пружене и нове могућности учешћа у њеним институционалним одговорима за пост-кризни опоравак, допринела добробити и здрављу, како најрањивијих појединаца и група, тако и друштва у целини?

Ово су нека од чинилаца проблемског питања на која би требало одговорити у раду.

4. Какву будућност Европе желети за Србију каква се жели?

Подстицање грађана да активно учествују у креирању социјалних и других политика, отворена размишљања и дебате, дијалози и саветовања са грађанима, посебно са младима, о њиховим надама и тежњама, помажу ширењу друштвених видика.

Млади академски грађани који су држављани Европске уније мисле и расправљају о њеној будућности, чиме доприносе креирању жељене визији о томе како ЕУ треба да изгледа и које су неизоставне промене са којима ова заједница мора да се суочи. Сходно томе, неопходно је и да студенти у нашој земљи промишљају и дебатују о реформисању Србије за будуће чланство у Европској унији, која се мења под утицајем политичких, економских и друштвених околности.

Још 2017. године тадашњи председник Европске комисије, Жан-Клод Јункер, представио је *План за уједињену, снажнију и демократичнију Унију*, за Европу која „штити, оснажује и брани“, а којој су грађани привржени зато што „дебатује, а не диктира“. Стога су челници 27 држава чланица Уније, на прослави 60. годишњице Уговора из Рима, истакли Римском декларацијом да је „будућност Европе у њиховим сопственим рукама“ и сложили се да ће „још већим јединством учинити ЕУ јачом и отпорнијом“.

Низ европских саветовања са грађанима, одржаваних током 2018. и почетком 2019. године, пружила су важне информације о томе који су њихови приоритети, предлози и захтеви.

Нови састав Европске комисије након избора за Европски парламент у мају 2019. године, на које се одазвало више од 200 милиона грађана, исказао је чврсту опредељеност ЕУ ка захтевнијим и већим постигнућима у будућности. Таква водећа идеја *Уније већег стремљења*, или „амбициозне Уније“, председнице Комисије Урсуле фон дер Лајен, наткриљује шест кључних политичких праваца деловања до 2024. године, постављених према утврђеном *Стратешком програму Европског савета*.

Делотворнија и демократичнија Унија првенствено је усредсређена на зелени и дигитални преображај - борбу против климатских промена и очување животне средине, развој привреде у интересу људи, остваривање социјалне правде и једнакости, свеобухватну дигитализацију, промовисање европских вредности и јачање присуства ЕУ у свету.

Учвршћивању демократских темеља посвећена је и *Конференција о будућности Европе*, која је предвиђена политичким смерницама председнице Комисије, а оснажена идејом француског председника Макрона о „европској ренесанси“.

На темељу француско-немачке почетне замисли (*non-paper*), Комисија и Европски парламент подухватили су се уређења посебног политичког оквира процеса *Конференције о будућности Европе*, са идејом да из остварених дијалога са грађанима буду формулисане препоруке нацрта нових закона и измена Уговора ЕУ до 2022. године. Овај процес грађанског вредновања садашњег стања Уније, и изјашњавања о њеном жељеном будућем изгледу, јединствени је вид оснаживања законодавног деловања, партиципацијом грађана и парламентарним активизмом, који поуздано крепе темеље демократије.

Иако је пандемија КОВИД-19 условила да *Конференција о будућности Европе* (КоБЕ), предвиђена за 9. мај 2020. године, буде одложена до септембра, ипак није умањила њену вредност јер се ЕУ удруженим снагама борила са кризом. Тиме је још једном непобитно потврђена и неопходност да се утврде модалитети учешћа грађанског друштва и парламената западнобалканских партнера ЕУ у процесу КоБЕ.

Европски парламент главни је поборник грађанског и парламентарног укључивања западнобалканских партнера ЕУ у овај процес, као најподеснијег средства за повезивање жеље грађана региона, па и Србије за будућношћу у ЕУ, са будућношћу коју за Унију желе државе чланице и њени грађани.

Такво удружено уобличавање препорука за предузимање законодавних акција треба да допринесе убрзању и учвршћивању демократских темеља Европске уније. Тај процес јачања неопходан је да би се добила Унија бројнијег чланства и да би се обезбедили услови за веродостојност политике проширивања ЕУ, чији је стратешки приоритет Западни Балкан.

Како би требало да буде уређена Европска унија која би била прихватљива европским грађанима и свим садашњим државама чланицама, а пожељна и грађанима будућих држава чланица, посебно западнобалканских партнера ЕУ, у првом реду грађанима Србије који теже друштвеном напретку, економском развоју и здравом окружењу, као и добробити грађана свих суседних држава, чини једну од основних потки одговора на ово проблемско питање.

5. Нови фактори и изазови у процесу приступања Србије Европској унији

Процес институционалног уједињења европских држава, започет 1951. године, имао је шест таласа проширења. Отвореност за пријем потврђивана повећавањем бројности нових чланица, допринела је да политика проширења буде једна од најуспешнијих ЕУ политика. Јачање демократије и поштовање људских и мањинских права и слобода, владавина права, очување мира и стабилности, успостављање Шенген зоне, економски просперитет, уређено унутрашње тржиште, јединствена валута, технолошки напредак, повезивање кроз реализацију инфраструктурних и енергетских пројеката и дигитализацију – учинили су политику проширења Европске уније и њену посвећеност европској будућности Западног Балкана и Србије стратешким циљем и привлачном силом одлучне опредељености Србије за остваривање чланства у ЕУ.

Ипак, суочавање ЕУ са спољашњим и унутрашњим процесима промена (ношење са финансијском и миграционом кризом, Брегзитом, политичким темама у државама чланицама и унутрашњим превирањима које Унија настоји да превазиђе амбицијом да постане климатски неутрална до 2050. године, укључујући и актуелни задатак сузбијања пандемије КОВИД-19 и отклањање њених социоекономских последица) нужно намећу нове изазове политици проширења и трасирају нове правце развоја Уније.

Европска перспектива Западног Балкана потврђивана је у више наврата од 2000. године, потом учвршћена у новембру 2015. године средњорочном стратегијом политике проширења ЕУ, затим додатно потврђена у фебруару 2018. године – стратешки утврђеном веродостојношћу политике проширења ЕУ на Западни Балкан и у фебруару 2020. појачаним ангажовањем и побољшањем приступног процеса.

Основа проблемског питања на којој би требало да се заснива одговор, односи се на факторе и изазове у процесу приступању Србије ЕУ предочене:

- *стратешким документом Европске комисије „Веродостојна перспектива проширења и појачано ангажовање ЕУ на Западном Балкану“, усвојеним 6. фебруара 2018. године у Стразбуру;*
- *потом оценом политике проширења ЕУ која је садржана у Комисијином општењу Европском парламенту, Савету, Економском и социјалном комитету и Комитету региона „Комуникација 2019. године о политици проширења ЕУ“, 29. маја 2019. године у Бриселу;*

- *комуникацијом Комисије Европском парламенту, Савету, Економском и социјалном комитету и Комитету региона „Побољшање приступног процеса – веродостојна ЕУ перспектива за Западни Балкан“, 5. фебруара 2020. године у Бриселу.*

Такође, факторе и изазове приступног процеса Србије мапира „Софијска декларација“ и њој прикључени „Софијски план приоритета“, са Самита Европске уније и Западног Балкана у Софији 17. маја 2018. године.

Целовиту основу заснивања одговора на питање о факторима и изазовима у процесу приступању Србије ЕУ чини:

- *„Подршка Западном Балкану у сузбијању КОВИД-19 и пост-пандемијском опоравку“ – комуникација Комисије Европском парламенту, Савету, Економском и социјалном комитету и Комитету региона утврђена у Бриселу 29. априла 2020. године као допринос Комисије припреми Загребачког самита Европске уније и Западног Балкана;*
- *„Загребачка декларација“, коју је 6. маја 2020. године усвојио самит Европске уније и Западног Балкана, одржан видео-конференцијским путем због пандемије КОВИД-19.*

Ко може да конкурише?

Конкурс је отворен за студенте програма основних академских студија и програма мастер академских студија свих универзитета у Републици Србији.

Напомена ауторима

Претходно објављени радови, радови који су раније награђивани, као и они који су поднети на друге конкурсе или чекају одобрење за објаву, биће дисквалификовани.

Злоупотреба, плагирања и аутоплагирања садржаја, биће спречени веродостојном провером оригиналности текста сваког рада.

Стандарди за израду рада

Област и наслов рада. На првој страни написати одабрано проблемско питање (једно од пет), као и наслов рада. Напомињемо да у самом тексту рада студент не сме да наводи личне податке.

Фонт и обим текста. Рад треба да буде написан у текст процесору *Microsoft Word*, фонтом *Times New Roman* величине 12, на српском језику, ћирилицом, са размаком редова од 1,5. Обим основног текста рада треба буде између 10 и 16 страна. Рад уз основни текст обавезно садржи списак литературе сачињен навођењем коришћених јединица примарних и секундарних извора. Рад може имати и додатне наведене прилоге. Прилоге какви су табеле, графикони, слике, итд. сместити на крај рукописа, а у самом телу текста основног излагања назначити место односног прилога који је дат на крају рада.

Резиме. Резиме дужине између 150 и 300 речи мора бити на почетку рада и садржати полазну претпоставку и циљ рада, примењене методе, главне резултате и закључке.

Кључне речи. Иза резимеа наводи се до пет кључних речи писаних *Italic* стандардним словима и одвајаних запетом.

Референце у тексту. На коришћене изворне јединице литературе у тексту се упућује коришћењем Чикаго стила библиографског цитирања који можете преузети [овде](#).

Страна имена. Страна имена која се појављују у основном тексту, треба транскрибовати на српски језик, а при првом навођењу у загради ставити име у оригиналу.

Табеле, графикони, схеме, слике. Табеле и графикони треба да буду сачињени у текст процесору *Microsoft Word*-у. Свака табела, графикон, схема и слика мора имати редни број, наслов или потпис (не дужи од једног реда). Слике треба припремити у електронској форми са резолуцијом од 300dpi и форматом jpg. За илустрације преузете из других извора (књига, часописа) аутор је дужан да упути на извор.

Списак литературе. На крају текста треба приложити списак литературе која је навођена у тексту, по азбучном реду презимена аутора (модел: Презиме, Име, „Наслов“, Место издања, Издавач, година издања), а у случају онлајн садржаја наводи се линк и датум посете наведеном сајту. Навођење необјављених радова није пожељно, а уколико је неопходно треба навести што потпуније податке о извору.

Предати радови који нису припремљени према правилима конкурса и наведеним стандардима за израду рада, неће бити разматрани.

Оцењивање пристиглих радова

Комисија састављена од професора Универзитета у Београду вредноваће квалитет благовремено пристиглих радова на конкурс. Аутори три најбоље оцењена рада добијају наградне хонораре.

Критеријуми и методологија оцењивања радова:

КРИТЕРИЈУМИ	Максималан број поена
1. Предметна усаглашеност теме рада са проблемским опсегом једног од пет понуђених питања	5
2. Проблемска и предметна усаглашеност наслова рада са садржајем рада	5
3. Адекватност апстракта и кључних речи	5
4. Актуелност и релевантност тематизације одабраног проблемског питања	5
5. Оригиналност рада (креативност, иновативност, комплексност изложеног)	5
6. Квалитет продубљеног и критичког промишљања	5
7. Организација излагања у кохерентну целину (структура рада)	5
8. Стил писања, јасноћа, правописна тачност и разумљивост језика	5
9. Релевантност и обим коришћене примарне и секундарне домаће и иностране литературе	5
10. Познавање материје која се обрађује у раду	5
Максималан број поена	50

Наведени елементи, оцењују се на скали од један до пет, при чему је један (1) најнижа оцена, а пет (5) највиша. Поред бројчаних оцена претходних елемената, додатно су могући и описни коментари конкурсне комисије.

Хонорари за ауторе најбоље рангираних радова

Аутор прворангираног рада закључиће Уговор о ауторском делу са Министарством и добити хонорар у висини од 85.000 динара нето.

Аутор другорангираног рада закључиће Уговор о ауторском делу са Министарством и добити хонорар у висини од 55.000 динара нето.

Аутор трећерангираног рада закључиће Уговор о ауторском делу са Министарством и добити хонорар у висини од 35.000 динара нето.

Поред три најбоље рангирана, сви радови који испуне конкурсне критеријуме, биће објављени у електронском зборнику студентских радова.

Начин пријављивања на конкурс

Рад се доставља у једном штампаном примерку и у електронском облику на једном компакт диску. **На штампаном и електронском примерку рада не сме бити наведено име и презиме студента који је аутор, као ни ма који други лични подаци који могу откривати његов идентитет.** Поред рада у штампаној и електронској форми, доставља се приложен засебан затворени коверат у ком мора да буде посебан документ који обавезно садржи: име и презиме студента, контакт податке студента (адреса електронске поште, број фиксног и мобилног телефона), назив факултета, назив студијског програма, степен и година студија, назив рада и број индекса. Заједно се рад у једном штампаном примерку и у електронском облику на једном компакт диску и засебна затворена коверта са личним подацима достављају у **једној** запечаћеној коверти, заштићеној од оштећења која могу настати у транспорту. **Приспеле пријаве које не испуњавају овај захтев, неће бити узети у разматрање.**

Претходно наведена пријавна документација за конкурс, с напоменом **на коверти** „**За студентски конкурс**“, доставља се или лично на писарници, или слањем поштом, адресирана на:

Министарство за европске интеграције
Сектор за комуникације и обуку и припрему српске верзије правних тековина
Европске уније
Немањина 34
11000 Београд

За сва питања у вези са процедуром пријављивања на конкурс Министарства за европске интеграције, заинтересовани се могу обратити путем електронске поште на електронску адресу: office@mei.gov.rs.

Рок за конкурисање

Конкурс ће бити отворен од дана објављивања, 15. јуна, закључно са 9. августом 2020. године. Благовременом доставом сматраће се и достављање препорученом поштом предатом пошти најкасније до наведеног закључног термина трајања конкурса, без обзира на датум приспећа у Министарство за европске интеграције.

Неће се разматрати пријаве послате после наведеног рока, нити пријаве послате на други начин (на пример факсом или електронском поштом) или испоручене на другу адресу.

Резултати конкурса биће објављени на званичној интернет страници Министарства за европске интеграције www.mei.gov.rs. Сви аутори чији радови буду одабрани за објављивање биће појединачно контактирани.